

Stáčení podzimu

Rád bych vám tuto sbírku doprovodil několika řádky. Snad jako ten, když je tanec u konce, doprovodí svou tanečnici k jejímu stolu...

Když jsem dočetl Váš rukopis trochu, s údivem zadíval jsem se do Vašeho světa. Jak celkem jinak vstupuje dnes autor před svého čtenáře a co mi co mu poskytuje, aby ho zaujal.

Ne, naprosto mi nevadí, že jste se pokusil mnohé říci ve svých drobných, jen několika veršovaných sděleních. Mezi dvěma delšími básněmi umístil jste celý obláček drobných básní, svých básnivých pohledů a pozorování, jen krátkých okamžiků, ohlédnutí.

Ve svém království, ale řekněme raději prostě ve své zahradě, má básník právo říci vše, co mu na srdci leží. Je jen jediné, co mu je zakázáno. A to je nezmění.

V obou básních již zmíněných, které otevírají A končí knihu, načrtl jste dva portréty svých starých prarodičů. A mezi tyto dva nasypal jste drobné básně. Jejich verše jste přímo destiloval až k pouhému aforismu. Jsou vtipné a duchaplné. Na některých je i krůpěj lidské krve. A to je pěkné. A tyto verše jako by prolétávaly náručí mi obou dávných lidí. A to je pěkné!

A na verších je dobré znát, jak spěcháte k novým tématům a k novým formám.

Jen spěchejte! Je to povinností každého básníka. A já vám přeji, ať se Vám tato cesta vydaří.

19. 1. 1985

(z dopisu Jaroslava Seiferta)